Pašman, 27.1.2023.

Draga Ana,

napokon sam dobila priliku napisati ti ono o čemu razmišljam dok čitam tvoj dnevnik. Želja mi je upoznati te i uživo mada već imam tvoj detaljan opis u svojim mislima. Zamišljam te kao djevojčicu koja zasigurno ima širok pogled u svijet iako si dobar dio knjige provela skrivena iza ormara u jednoj tvrtki. Tvoja obitelj je sama od sebe negativna i nisu vidjeli izlaz iz vaše ionako teške situacije koju ne mogu ni zamisliti. Pronašla sam se u tvojim riječima o majci zato što mislim da je odnos majke i kćeri najteži za održavanje, ali je i najbitniji za odrastanje. Upamtila sam citat da su često duboko u sebi mladi usamljeniji od starijih. Za mene je to u potpunosti istina zato što nam je potrebna barem jedna osoba kojoj možemo reći sve što nas muči i sve o čemu razmišljam dok smo još adolescenti. Za tebe je to bio Peter, s njim si o svemu otvoreno pričala i mogla s njim podijeliti sve probleme. Mladi se u pubertetu često osjećaju usamljeno iako imaju puno prijatelja baš zato što se ne osjećaju sigurno da s njima sve podijele. Često nemaju dobar odnos s roditeljima i zato se predaju alkoholu i drogama jer nemaju kome reći što osjećaju. U razdoblju koje si provela u skrovištu zasigurno si puno naučila o sebi i dobro si porazgovarala sa svojima mislima. Ja sam od tebe naučila da uvijek trebamo vjerovati da dolazi svjetlo na kraju tunela, to svjetlo će uvijek biti tamo, no ponekad je preteško do njega doći. Zar ne? Ponekad nam neke osobe i neke situacije to otežavaju i zato dobivamo dojam da ne vidimo izlaz iz te situacije. Otišla si s ovog svijeta nepravdom, ali da si ostala ovdje s nama, sigurno bi bila primjer mnogima pa i meni. Hvala ti na svemu što si me naučila i što nisi odustala čak i kad je bilo najteže.

Tvoja Petra